

РЕШЕНИЕ

№ 2972

гр. София, 03.05.2019 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 43
състав, в публично заседание на 10.04.2019 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Весела Цанкова

при участието на секретаря Дора Тинчева, като разгледа дело номер **805** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 268, ал. 1 от ДОПК.

Образувано е по жалба на Х. М. М., чрез адв. А. С. със съдебен адрес [населено място], [улица], ет. 7 срещу Решение № ПИ – 523/20.12.2018г. на директора на ТД на НАП – С., с което е оставена без уважение жалбата му срещу Разпореждане № С180022 – 035 – 0340931/30.11.2018г. на старши публичен изпълнител при ТД на НАП – С..

С жалбата се иска отмяна на решението като незаконосъобразно, поради противоречие с административно – производствените правила, материалния закон и целта на закона. Искане се съдът да даде указания на ТД на НАП – С. за заличаване на вземанията на [фирма], ЕИК[ЕИК] за разликата от 1 338 108.05 лева до пълния размер на задълженията на едноличния търговец, които не са предявени и приети от съда по несъстоятелността до датата на заличаване на търговеца от търговския регистър, които към 03.12.2018г. са в размер на 122 420.28 лева. Жалбоподателят посочва, че [фирма] е заличен от търговския регистър с решение №59/11.01.2013г., постановено по търговско дело №2754/2011г. по описа на СГС, VI Отделение, 14 състав, влязло в сила на 01.02.2013г. Съгласно чл. 739, ал.1 от ТЗ, непредявените в производството по несъстоятелност вземания и неупражнените права се погасяват. Публичните вземания не са предявени в производството по несъстоятелност, същите са погасени по силата на чл. 739, ал.1 от ТЗ и чл. 168, т. 6 от ДОПК, съгласно която разпоредба, публичните вземания се погасяват след разпределение на постъпленията от осребряване на актива на юридическо лице, обявено в несъстоятелност, освен ако

други лица отговарят за публичното задължение. Следва да бъдат заличени и начислените след 01.02.2013г. лихви, тъй като главницата е погасена на посочената дата на основание чл. 739, ал. 1 от ТЗ. Направено е искане за присъждане на разноски за съдебното производство.

Ответникът, чрез упълномощения си процесуален представител прави искане за отхвърляне на жалбата и потвърждаване на решението като правилно и законосъобразно. Посочва, че разпоредбата на чл. 739 от ТЗ е неприложима, тъй като производството по несъстоятелност не е приключило с решение по чл. 735, ал. 1 от ТЗ. След заличаване на ЕТ, собственикът му в качеството си на физическо лице отговаря неограничено с имуществото си както по задълженията му в качеството на физическо лице, така и за задълженията, възникнали в резултат на търговската му дейност. Претендира юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

Съдът, като взе предвид становищата на страните и въз основа на доказателствата по делото, приема за установено от фактическа страна следното:

Срещу Х. М. М. е образувано изпълнително дело №160166328/2016г. по описа на ТД на НАП – С., дирекция „Събиране“ за изискуеми публични задължения в размер общо на 1 309 089.62 лева, от които 763 175 лева главница и 545 914.62 лева лихви.

С постановление за налагане на обезпечителни мерки изх.№20004260/25.07.2011г. за публични вземания по декларации, подавани от Х. М. М. до датата на издаване на ПНОМ за ДОО, ЗО, УПФ и ФГВРС, ЗДДФЛ и СД по ЗДДС е наложен запор върху банкови сметки за сума общо в размер на 58 832.79 лева, от които 46 527.46 лева главница и 12 305. 33 лева лихви.

На 29.11.2011г. е издаден ревизионен акт, с който са установени задължения в размер общо на 861 270.81 лева.

На 17.10.2018г. е подадена молба от Х. М. М., с която се иска отписване на всички вземания на НАП от [фирма] до 01.02.2013г., датата, на която е влязло в законна сила решението на съда по силата на което едноличният търговец е заличен в Търговския регистър, поради непредявяване на вземанията в производството по несъстоятелност и липса на молба за възобновяване на производството по несъстоятелност по чл. 632, ал. 2 от ТЗ. На 24.10.2018г. е подадено възражение за изтекла погасителна давност, приложено към молбата от 17.10.2018г.

По делото е приложено Решение № 59/11.01.2013г. по дело №2754/2011г., с което е прекратено производството по несъстоятелност на Х. М. М., действащ като [фирма] и търговецът е заличен от търговския регистър. Съдебното решение е влязло в сила на 01.02.2013г.

По подадените молби за заличаване на публичните вземания, предмет на изпълнително дело №160166328/2016г. по описа на ТД на НАП – С. е издадено разпореждане за частично прекратяване на производство по принудително изпълнение, съгласно чл. 225 от ДОПК, с което са погасени по давност вземания в размер на 1 338 108.05 лева. В останалата част на вземанията в общ размер от 122 420.28 лева е постановен отказ, потвърден с Решение № ПИ-523/20.12.2018г. на директора на ТД на НАП – С..

Страните не спорят относно размера на задължението от 122 420. 28 лева, което не е заличено. Спорът е правен и се отнася до приложимостта на чл. 739, ал. 1 от ТЗ и чл. 168, т. 6 от ДОПК.

От правна страна, съдът приема за установено следното: Жалбата е процесуално допустима, подадена в срок, сещу акт, който подлежи на съдебен контрол, от адресата на акта.

Разгледана по същество е неоснователна.

Решение №ПИИ – 523/20.12.2018г. е издадено от компетентен орган, от директора на ТД на НАП – С. в производство по оспорване на действия на публичния изпълнител по административен ред. Директорът на ТД на НАП – С. е решаващ орган по смисъла на чл. 267, ал. 2 от ДОПК във връзка с чл.266, ал. 1 от ДОПК.

Оспореното решение е в предписаната от закона писмена форма, съдържа мотиви, фактически и правни основания за неговото съставяне. Не са допуснати и съществени нарушения на административно – производствените правила, които касаят процесуалната законосъобразност на издадения акт.

Правилно е приложен и материалния закон. Жалбоподателят навежда доводи, че търговската му дейност е прекратена и търговското му качество - заличено, поради което не следва да се ангажира отговорността му като физическо лице за задълженията му като едноличен търговец. Отделно настоява, че приключването на производството по несъстоятелност има за последица невъзможността да се осъществи принудително изпълнение спрямо длъжника. Де факто повдига спор относно наличието на конкуренция между норми на ДОПК и чл. 739, ал. 1 и, ал. 2 от ТЗ, които уреждат принудително изпълнение върху имущество на длъжник, по отношение на който е съществувало производство по несъстоятелност, приключило с влязло в сила решение, като в случая с решението на Софийски градски съд е прекратено производството по несъстоятелността и е постановено заличаване на едноличния търговец. С оглед на това жалбоподателят счита, че са налице основания да се заличат посочените публични задължения като непредадени в производството по несъстоятелност.

Тези възражения са необосновани.

Не може да бъде споделено становището на жалбоподателя, че тъй като предприятието на едноличния търговец е заличено, следва изплащането на публичните задължения да не се търси. Едноличният търговец е физическо лице, на което е признато търговско качество. Освен това, съгласно разпоредбата на чл. 14 от ДОПК задължени лица са физическите и юридическите лица. Нормата не посочва едноличните търговци като отделен вид задължени лица. Физическото лице, заличено от търговския регистър като едноличен търговец, отговаря с имуществото си за задълженията към кредиторите, възникнали от търговската му дейност, тъй като същият не губи правосубектността си след прекратяването на търговеца. Приемането на противния извод противоречи на смисъла на закона и би довело до неприемливата за целите на данъчното облагане възможност всяко лице, заличено като ЕТ, да избегне заплащането на публичните си задължения, възникнали именно от търговската му дейност. Тук е мястото изрично да бъде посочено, че разпоредбата на чл. 632, ал. 4 от ТЗ повелява заличаване на длъжника от търговския регистър след прекратяване на производството. Правните последици от това заличаване обаче не са винаги равнозначни. За едноличните търговци заличаването от този регистър не е равносилно на т. нар. "гражданска смърт" за юридическите лица, които престават да съществуват в правния мир. Физическото лице не губи своята правосубектност и продължава да бъде носител на права и задължения. След като нашето позитивно право не познава фигурата на "личен фалит" за физическите лица, то задълженията за физическите

лица, независимо, че са придобити когато са действали като едноличните търговци, не са погасени по посочения ред, в рамките на производството по несъстоятелност.

Допълнителен аргумент в подкрепа на извода, че нормата на чл. 739, ал. 1 от ТЗ в случая е неприложима и че задълженията на жалбоподателя не са погасени на основание специалната регламентация в чл. 739, ал. 1 от ТЗ т.е по силата на закона, е и обстоятелството, че тази норма е включена в глава четиридесет и седма "Разпределение на осребреното имущество и приключване на производството по несъстоятелност" на ТЗ, която е приложима само когато съдът прекратява производството по несъстоятелност с решение по чл. 735 от ТЗ. В случая до тази фаза на производството по несъстоятелност не се е достигнало, поради което са правилни изводите на органа, че в случая не са налице изчерпателно посочените в чл. 168 от ДОПК основания за погасяване на публичните вземания, нито пък основание за прекратяване на изпълнителното производство по чл. 225, ал. 1, т. 1 или т. 7 от ДОПК.

По аргумент от чл. 163, ал. 1 от ДОПК, публичните вземания се събират по реда на ДОПК, освен ако в закон е предвидено друго. Предвид чл. 164, ал. 1 от ДОПК, същите могат да се събират и чрез участие в производство или чрез присъединяване към открито производство по несъстоятелност на длъжника. Когато НАП е избрала да събира публичните вземания в производството по несъстоятелност на дружеството-длъжник, следва да ги предяви пред съда по несъстоятелността, като синдикът ги включва в списъците на приетите или неприетите вземания. За синдика съществува задължение за служебно включване на публичните вземания, установени с влязъл в сила акт. В случая до тази фаза на производството по несъстоятелност не се е достигнало, не е назначен синдик, не са предявявани списъци на вземанията и не са изготвени списъци. В случаите на чл. 632 от ТЗ, постановяването на решение за обявяване на длъжника в несъстоятелност само по себе си не е достатъчно условие кредиторът да предяви вземанията си, без възможността да се изготви списък на вземанията от синдик, поради което длъжникът не може да възразява, че вземането на кредитора е непредявено в производството по несъстоятелност и да иска прилагане на чл. 739, ал. 1 от ТЗ. По тези съображения съдът намира, че в случая не са налице изчерпателно посочените в чл. 168 от ДОПК основания за погасяване на публичните вземания, нито пък основание за прекратяване на изпълнителното производство по чл. 225, ал. 1 от ДОПК и напълно законосъобразно публичният изпълнител е постановил отказ, потвърден от директора на ТД на НАП – С..

Разпоредбата на чл. 164, ал. 1 от ДОПК предвижда алтернативна възможност за органите по приходите да събират публичните вземания и чрез участие в производство или чрез присъединяване към открито производство по несъстоятелност на длъжника. Сама по себе обаче нормата не води до задължение за държавата да участва в това производство по несъстоятелност на съответния търговец, за когото са установени публични вземания, което производство пък препраща към разпоредби на ТЗ. Именно тази легална алтернатива дава възможност на органите по приходите да изберат своя подход при събиране на установените публични задължения. Както се каза, в настоящия случай производството законосъобразно е продължило по реда на Дял IV от ДОПК, поради което за погасяването на процесните публични вземания в сила са разпоредбите на чл. 168, т. 1 - 7 от ДОПК, които в настоящият случай не са на лице, както вече се посочи.

В този смисъл е и трайната съдебна практика на ВАС на РБ, решение №5390/28.04.2017г. по адм.дело № 2820/2016г., решение № 7202/08.06.2017г. по

адм.дело № 2377/2017г.

По тези съображения, съдът намира, че не са налице посочените от жалбоподателят основания за отмяна на обжалваното решение и потвърденото с него Разпореждане № С180022 – 035 – 0340931/30.11.2018г.

При този изход на спора основателна се явява претенцията на ответника за присъждане на разноски, представляващи юрисконсултско възнаграждение в размер на 500 лева, определено по реда на чл. 8, ал. 3 от Наредба № 1 от 9.07.2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Воден от горното, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалба на Х. М. М., чрез адв. А. С. със съдебен адрес [населено място], [улица], ет. 7 срещу Решение № ПИ – 523/20.12.2018г. на директора на ТД на НАП – С., с което е оставена без уважение жалбата му срещу Разпореждане № С180022 – 035 – 0340931/30.11.2018г., издадено от старши публичен изпълнител при ТД на НАП– С..

ОСЪЖДА Х. М. М., ЕГН [ЕГН] да заплати на ТД на НАП– С. сума в размер на 500 (петстотин) лева, представляваща разноски за юрисконсултско възнаграждение.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване на основание чл.197, ал. 4 от ДОПК.

СЪДИЯ: